

7.KAYBOLAN VEFA

Ne kadar ironiktir ki James'in ilk dersi uçma dersi idi. ğretmeni de bakıldığında ufak bir devi andıran Cabriel Ridcully idi. Mükemmel işlemler taşıyan Quidditch pelerininin üzerine bir de açık kahverengi bir cübbe giymişti.

"Günaydın birinci sınıflar!" diye bağırdı ve James Cabe Ridcully'nin sabahları havasında olduğunu fark etti. "Uçma dersine hoş geldiniz. Birçoğunuz beni turnuvalardan, Quidditch maçlarından veya başka şeylerden tanıyorsunuzdur. Bu sene umanın temel prensiplerini öğreneceksiniz. Hepinizin süpürgelerinizi çağırmanı bildiğini tahmin ediyorum ve bu yüzden süpürge kontrolü ile başlayacağız. Lütfen süpürgelerinizi alın."

James tekrar süpürgeye binmekte tereddüt ediyordu fakat diğer sınıflarla birlikte ve bir kılavuz eşliğinde süpürgeyi kullanabildiğini, yön verebildiğini hatta hızını ayarlayabildiğini fark etti. Süpürge hıza ve eğime bağlı olarak verdiği cevaplardaki ince detayları görüyordu. Eğer süpürge pike yaparken çırpınıyorsa, başını biraz aşağı arkasını ise yukarı kaydırmalıydı.

Bir kez harekete geçtiğinde tüm bunlar dengeye oturuyordu. Süpürge daha da hızlandıkça, James artık hızı değil yüksekliği kontrol etmeye başlamıştı. Yükseklik ve hız arasındaki dengeyi bulmak herhangi bir zaman aralığında süpürgenin sapının konumuna dayanıyordu. James en ufak bir panik anında bütün bildiklerini unutacağı ve küçük bir açı farkıyla bile dengesini kaybedeceğinin farkındaydı, Quidditch denemeleri sırasında neden o kadar tedirgin olduğunu anlamaya başlamıştı.

James her ne kadar süpürge üzerinde kontrolü sağladığına memnun olsa da Zane'i süpürge üzerinde ne ufak bir aksaklık yaşamaz şekilde görünce ufak bir kıskançlık duyuyordu.

"Gösterilerden kaçınalım Mr. Walker." Diye seslendi Ridcully ve James bundan az da olsa haz duymadan edemedi. "Akşam ki maça saklayalım olmaz mı?"

Ralph süpürgesinde sağlam kalmaya çalıştıkça tüm bedeni kasılıyordu. Yerden en fazla dört metre yükselmişti ve orada sıkışıp kalmış gibiydi.

"Neden olmuyor?" dedi Zane'e bakarak.

James kafasını salladı. "Senin yerinde olsaydım sadece hayatta kalmaya bakardım."

Sabahın geri kalanı pek de eğlenceli olmayan Basit Sihirler ve Antik Harabeler dersleriyle geçti. Öğle yemeğinde James, Zane ve Ralph'a bir önceki gece neler olduğunu anlattı. Franklyn'in gün ışığı ile çalışan cihazından ve akşam yemeğinde sözü geçen Vodoo güçlerinden bahsetti. Son olarak da babası ve Profesör Franklyn arasında geçen konuşmadan ve bunun Austramaduks'un hikâyesinde Merlin'in dönüşüne dair yaptığı kehanetle ne kadar uyumlu olduğundan söz etti.

"Yani," dedi Zane James'in arkasındaki duvara düşünceli bir şekilde bakıp, gözlerini kırpıştırarak "Babanın insanları görünmez... yapan bir cübbesi olduğunu sanırım anlamaya başladım."

James homurdandı. "Evet! Yakalaman gereken asıl nokta da buydu zaten değil mi?"

"Kendi adına konuş. Demek istiyorum ki, X-ışını saçarları unut gitsin. Birinin görünmezlik pelerini ile neler yapabileceğini bir düşün."

James gözlerini devirdi. "Ömrünü mükemmel bir görünmezlik pelerini yapmak için harcayan büyücünün bunu siz kızların banyosuna gizlice girebilesiniz diye yaptığını hiç sanmıyorum."

"Ama *onu* tanıyorsun değil mi?" dedi Zane ısrarcı bir şekilde.

Ralph bir yandan düşünerek yavaşça yemeğini yiyordu. "Yani Franklyn babana Amerika'da da Devam Eden Unsur'a benzer faaliyet gösteren büyücülerin olduğunu söyledi? Muggle-büyücü eşitliği ve tüm o diğer şeyler."

James onayladı. "Evet ama bu sizce de saçma değil mi? Yani ne zamandan beri Slytherinler Muggle dünyası için iyi bir şeyler istiyorlar ki? Büyün safkan Slytherin aileleri bakanlığa karşı geliyorlar ve Muggle dünyasını ele geçirip yönetmeyi planlıyorlar. Muggleları aşağı bir tür olarak görüyorlar, kendi eşitleri değil."

Ralph kafası karışmış görünüyordu. "Evet, belki. Bilmiyorum. Dün dışarıdaki insanları pek çoğu Slytherin bile değildi aslında. Fark ettiniz mi?"

James fark etmemiştir aslında. "Pek bir şey değiştirmez bu. Bütün bunları başlatanlar Slytherinler sonuçta, Devam eden unsur sloganları, rozetleri ve diğer şeyler. Kendin söyledin Ralph. Tabitha Corsica Slytherinlere rozet dağıtıyormuş. Bütün bunların arkasında o var."

"Ben onun bu konuda sizin sandığınız gibi olduğunu düşünmüyorum." Dedi Ralph. "Hani şu Merlin'i tekrar getirme ve diğer o şeyler. O sadece herkese karşı dürüst olunması gerektiğini düşünüyor. Mugglelar ve büyücüler farklı değil. Savaş gibi saçma sapan bir şey başlatmaya çalışmıyor. Demek istiyorum ki, gerçekten Muggle dünyası ile ilgili bir şeyler yapamamamız sizce de saçma değil mi? Ya da Muggle oyunlarında veya sporlarında yarışmamak? Sadece büyü yapabiliyor olmamız bizi bunların dışında bırakmamalı."

"Onlardan biri gibi konuşuyorsun." Dedi James öfkeyle.

"Öyle mi?" dedi Ralph, birden bire kızarmaya başlamıştı. "Ben onlardan biriyim zaten fark etmediysen. Ve binam hakkında böyle konuşmandan hoşlanmıyorum. Şu anda işler babanın döneminde olduğundan çok farklı. Tarihin gerçekleri hakkında bu kadar endişeliysen münazara da yerini alsan iyi edersin. Belki de Tabitha senin hakkında haklıydı."

James ağzı bir karış açık bir şekilde geriye yaslandı.

Ralph gözlerini kıstı. “ Takım A ile birlikte okulun ilk münazarasında yer almamı istiyor. Eminim ki konuyu biliyordur. Geçmişin Zanlılarını Tekrar Değerlendirme: Gerçekler veya Komplolar!”

“Ve sen de takıma katılıyorsun öyleyse? Babamın ve diğerlerinin tüm şu Voldemort hikâyesini sadece büyü dünyasını bir sır olarak tutmak için uydurduklarını savunacaksın yani?”

Ralph solgun duruyordu. “Kimse babanın böyle bir şey yaptığını düşünmüyor ama...” cümlesini nasıl tamamlayacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“İyi o zaman!” diye bağırdı James. “Sana iyi şanslar! Söyleyecek bir şey bulamıyorum! Tabitha kendine iyi bir destekçi kazandı, değil mi?”

“Ama belki de baban doğru tarafta değildi!” dedi Ralph. “Nerden bileceksin ki? Yani, kesinlikle birçok insan öldü. Bu bir savaştı. Ama neden sizin tarafınız birilerini öldürdüğünde iyilik adına oluyor da, sizin tarafınızdan birileri öldürüldüğünde bu bir skandal yaratıyor? Tarih kitaplarını kazanan taraf yazar biliyorsun. Belki de olayın arkasındaki gerçekler ört bas edilmiştir. Nasıl bilebilirsin ki? Daha doğmamıştın bile.”

James çatalını masaya fırlattı. “Babamı tanıyorum ama!” diye bağırdı. “O kimseyi öldürmedi. O doğru taraftaydı çünkü babam iyi biri. Voldemort güç isteyen ve arkadaşı bile olsa yoluna çıkan herkesi öldüren kana susamış bir canavardı. Onun gibi insanların tarafını seçtiğine göre belki bunu bilmek istersin.”

Ralph James’e baktı ve yutkundu. James aklının uzak bir köşesinde farklı tepki verdiği farkındaydı. Ralph bir Muggle doğumluydu ve Voldemort ve Harry Potter hakkında ne öğrendiyse şu son iki haftada okuduğu kadardı. Ayrıca iyi geçinmeye çalıştığı binasındaki tüm arkadaşları tarafından dolduruluyordu. Yine de James, tüm bu olayların sorumlusu olan ve babası hakkında yalanlar söyleyen Slytherinlere toz kondurmadığı için Ralph’a hala dersini vermek istiyordu.

James öncelikle bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Ralph’ın kitaplarını ve çantasını topladığını duyuyordu.

“Şey,” dedi Zane tedirgince. “ Ben de tam maçtan sonra siz ikinizin kaymak birası içmek üzere Gremlinlere katılıp katılmayacağınızı soracaktım. Ama belki de yağmur yağıyor mu kontrol etmeliyim.”

Ne Ralph ne de James cevap verdi. Birkaç dakika sonra Ralph uzaklaşmıştı.

“Ona karşı çok sert davrandın biliyorsun.” Dedi Zane sonunda.

“Ben mi?” diye bağırdı James.

“Savunmaya geçmeden önce, “ dedi Zane sakinleştirmek istercesine elini sallayarak “haklı olduğunu söylememe izin ver. Elbette bunların tamamı saçmalık. Ama Ralph’dan bahsediyoruz. Sadece onlarla iyi geçinmeye çalışıyor. Anlıyorsun değil mi?”

“Hayır!” dedi James öfkeyle. “‘iyi geçinmek’ babam hakkında bir sürü yalan uydurmak anlamına geldiği zaman değil.”

“Onların yalan olduğunu bilmiyorum.” Dedi Zane açıklarcasına. “Bunları ilk kez duyuyor. Sana inanmak istiyor ama bir yandan binasına da uyum sağlamaya çalışıyor. Onların bir grup güç manyağı kaçık olması da Ralph’ın talihsizliği.”

James sakinleşmeye başladığı hissediyordu. Zane’in haklı olduğunu biliyordu ama yine de Ralph’a çıkıştığı için çok da pişman değildi. “Eee? Sen de bunları ilk kez duyuyorsun. Neden sen de Devam Eden Unsura katılmıyor ve o sloganları ağızda gevelemiyorsun?”

“Çünkü senin şansına,” dedi Zane kendinden emin bir şekilde “Ben Rawenclaw’danım ve onlarda yaşlı Voldy’dan en az siz Gryffindorlar kadar nefret ediyorlar. Ayrıca bütün bunların yanında Petra Mongstern Tabitha Corsica’dan biraz daha ateşli.”

James Zane’e bir şeyle mırıldanarak alkış tuttu.

Çalışma süreci için ikisi de kütüphaneye gitti. Antik Harabeler profesörü Knossus Shert programı hazırlıyordu ve kalın gözlükleri, uzun ve çıkık kemikleriyle o yeşil cübbenin içinde daha çok dua eden bir papaza benziyordu.

Zane aritmansi teoremlerini geçiriyordu ve devam ettikçe ifadesi değişiyordu. James her ne kadar Zane’e benzemese de deviyle ilgilenmemiş, kahvaltıda edindiği Gelecek Postasının o günkü sayısını çantasından çıkarmıştı. Midesi bulanarak makaleleri inceledi. Neredeyse sayfanın ortasında Tabitha Corsica’nın fotoğrafını görmek sinirine dokunmuştu. Her zaman ki gibi görünüyordu: makul, düşünceli, kibar. ‘Hogwarts Öğrencileri Eylemlerine Devam Ediyorlar’ yazıyordu remin üzerindeki başlıkta.

Okumaması gerektiği bildiğinden yazının ortasındaki birkaç cümleye göz gezdirdi.

“Elbette ki benim binam okulun düzenini bozmaya çalışmıyor. Ama biz diğerlerinin aksine başkalarının sorunlarına önem veriyoruz.” Diye açıkladı Miss Corsica, gün içinde yaşananlardan dolayı duyduğu pişmanlık gözlerinden okunuyordu, fakat çevresindekileri de ayakta tutma çabasındaydı.

“Müdiremizin münazara konusundaki kararsızlığına karşın, ben seherbaz uygulamaları ve politikaları üzerine ve buna bağlı olarak zanlılar hakkında özgür bir ortamda düşüncelerimizi ifade edebileceğimize inanıyorum.”

Miss Corsica beşinci sınıf bir Slytherin, ayrıca Quidditch takımının da kaptanı. “Süpürgem bir Muggle tarafından tasarlandı.” Diye açıklıyor utanarak. “Oduunun büyüsel yanı hakkında hiçbir fikirleri yoktu, ve elbette, bunun okuldaki kayıtlara bir Muggle işçiliği olarak geçmesini sağladım. Muggle dostlarımız tarafından yapılan şeyleri kullanmanın güzel olacağını düşünüyorum. Ayrıca sahadaki en hızlı süpürgelerden biri olduğunu da belirtmeliyim.” Diye ekliyor dudaklarını çekingence ısırarak. “Fakat tahtayı büyüleyenler kadar bunu yapan elleri de takdir etmek gerektiği kanısındayım.”

James sinirle sayfayı kapattı ve masanın üzerine fırlattı.

Görmek istemiyormuşçasına kâğıdın arka sayfasına dik dik baktı. Böylesine yapay bir hikâyeye kim inanabilirdi ki? Tabitha Corsica'nın özel-Muggle-siparişi olan o süpürgeyi ekmeğine bal sürmek için yaptığı ortadaydı. James avluda onu gördüğünde Tabitha Rita Skeeter'a röportaj veriyordu. James mürekkebi kâğıt üzerinde dans ederken Rita Skeeter'ın gözlerindeki açlığı hatırladı. Aptal, avanak kadın; diye düşündü James. Ama yine de görünüşe bakılırsa okuyucularına da kendine de dürüst davranıyordu. James üç büyücü turnuvası süresinde babasının Rita Skeeter'la ilk tanışmalarını biliyordu. Hermione teyzesi onun böceğe dönüşebilen bir animagus olduğunu ve bunun kayıtlarda görünmediğini keşfetmişti. Hermione Skeeter'i bir süre boyunca Gelecek Postasında yalan haber yapmaktan alıkoymuş ve onu böcek halindeyken yakalamıştı. Ama bu sabah Harry, James'e doğrular için savaşmanın Rita Skeeter gibilerle tartışmaktan geçmediğini söylemişti. Açıkçası James, teyzesi Hermione'nin o günlerde olaylarla başa çıkmak için kullandığı metotları daha çok benimsiyordu.

Bir yandan bunları düşünürken diğer yandan gözü gazetenin arka sayfasındaki başlıklara takıldı. Bir başlık dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak habere doğru eğildi.

Bakanlıktaki Kaçak Giriş Hala Gizemini Koruyor

LONDRA: Geçen hafta bakanlıkta meydana gelen olay Seherbazları kuşku içinde bıraktı ve içeriden yardım alınmış olma düşüncesi akılları karıştırıyor. Haber organlarından alınan bilgilere göre 31 Ağustos Pazartesi günü üç kişi Sihir Bakanlığında meydana gelen olayla ilgili gözaltına alındı. Olay meydana geldikten birkaç saat sonra henüz çevrede araştırmalar sürerken ikisi insan biri cüce olmak üzere üç kişi yakalandı.

Vücut Kilitleme Büyüsünün etkisi altında olduğu ve sorulara cevap veremediği anlaşılan zanlılar St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne gönderildi. Bakanlığın araştırma yapılan bölümlerinden olan Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi, Esrar Dairesi ve Sihirli Afetler Dairesi'den hiçbirinde herhangi bir para ya da eşya kaybına rastlanmadı. Net bir sonuca varılmamakla birlikte saldırganların herhangi bir yıkımda bulunmamaya gayret ettikleri ve Vücut Kilitleme Büyüsünü etkisinin hiçbir başka büyü ile kaldıramadığı açıklandı.

"Bunlar karanlık tılsımlar gerektirmeyen fakat bir o kadar da etkili lanetlerdir." Diyor Büyü Hasarı bölüm başkanı Dr. Horatio Flack. "Eğer laneti bu kata sonuna kadar kaldıramazsak, korkarım ki tekrar kaldırmak hiçbir zaman mümkün olmayacak."

Bununla birlikte Sussex vilayetinden bir cin olan Mr. Fikkis Bistle'ın laneti kırmaya başlayıp, sorulara cevap vermeye yaklaştığı bildirildi. "İlk başta sesler ve inilti çıkarıyordu ama gittikçe gerçek kelimelere yaklaşmaya başladı." Diye açıkladı kimliğini bildirmeyen hemşirelerden biri. Fakat bu sabah güneşin doğmasından kısa bir süre sonra ilaçların etkisine bağlı olarak Mr. Bistle odasında ölü bulundu. Bir takım çevreler bunu saldırıyla ilişkilendirmekteler.

Araştırmayı yürüten Quorina Green şöyle açıkladı, "Şu anda bu üç zanlının bakanlığa nasıl girdiğini araştırmaktayız. Geçmişte daha önce böyle bir şeye rastlanmamıştı. Emin olmadan içeriden mi yoksa dışarıdan mı yardım alındığını söylemek zor. Mr. Bistle'ın ölümü kesin olmamakla birlikte bir kaza olarak değerlendiriliyor.

Sadece Őu duruma mutlu olabiliyoruz." Ms. Green Őunları ekledi, "hiçbir Őeyin çalınmadığı düşünülürse hızlıların çabalarının boŐa gittiği anlaşılabilir."

"Hey!" diye fısıldadı Zane, James'in dikkatini dağıtarak. "Süpürgede alıştırma yapabilmek için biraz erken sıvıŐacağıım. Gelmek ister misin? Bir Potter Őans getirebilir."

James gururunu hiçe sayıp Zane ile takılmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Hatta biraz olsun süpürge de çalışabileceğini düşünüyordu. Gazeteyi katladı ve tekrar çantasına koydu.

"Bugün süpürge dersinde o sert ve keskin dönüşleri nasıl yaptığını gösterirsin umarım." Dedi James üstlerini deęiŐtirmek üzere merdivenlere yöneldiklerinde.

"Elbette, dostum." Diye onayladı Zane emin bir Şekilde. "Ama Ralph havdayken süpürgesini sağlam tutmayı öğrenene kadar ona gösterme."

James Ralph'ın ismini duyduğunda bir huzursuzluk duydu fakat bunu geri tepti. Dakikalar sonra cübbelerinin yerini kot pantolon ve tiŐörtler almıŐ bir Şekilde her ikisi de Quidditch sahasına doğru yola koyuldu.

James öğleden sonrasını Zane ile birlikte biraz süpürge alıştırması yaparak ve daha çok da Rawenclaw-Gryffindor takımlarının çekiŐmelerini izleyerek geçirdi. Zane akşam yemeği için kendi takımına katıldığında James de Ted ve diğer Gryffindorlarla birlikte yemeğe gitti. İlk maçtan önceki atmosfer her zaman heyecanla dolu olurdu. Büyük Salonda binalarının amblemleri ışığında çığlık atan neşeli bir kalabalıkla doluydu. Tatlı yenilirken Gryffindor masasının ön sıralarında Noah, Ted, Petra ve Sabrina sanki bir Şova hazırlanıyormuŐçasına omuzları dik bir Şekilde oturuyor ve sırtıyorlardı. Büyük bir ahenk içinde ayaklarını yere vuruyor ve tüm salonun dikkatini çektikten sonra daha önceden Damien'in yazdığı Őözleri pek iyi olmayan bir koreografiyle fakat istekli bir Şekilde bir İrlanda Őarkısının bestesine uyduruyorlardı.

Ahh, biz Gryffindorlar şakaları ve eğlenmeyi severiz.

Ama Quidditch sahası bizimle coşacak

Ve umuyoruz ki Rawenclaw işlerinin bittiğini biliyordur.

Biz aslanların takımı, kafalarına balyoz gibi ineceğiz.

Ahh, oyun zor ve yorgun olabilirler

Ve siz Arayıcımızı bataklıkta çırpınırken bulabilirsiniz

Ama biz Gryffindor gibi iyi niyetliler az bulunur

Bu yüzden size tekmeyi basmadan önce uyarıyoruz ki-

Son sözler Gryffindorların neşeli çığlıkları ve Rawenclawların itirazları arasında kaybolup gitti. Gremlinler keyiften dört köşe olmuş bir halde son hazırlıklarını yapmak üzere Quidditch sahasına doğru yola çıktılar.

James'in bildiğine göre sezonun ilk ve son Quidditch maçları en iyi katılımı alırdı. Yılsonunda ve son turnuvalarda hangi takımlar karşılaşsın karşılaşırsın en heyecanlı geçen maçların onlar olduğunu herkes bilirdi. Yine de ilk maçlarda da herkes kendi binası için heyecan ve umutla dolu olurdu. Bütün saha kendi takımlarının renklerini giymiş ve bayraklarını sallayan öğrenci ve öğretmenlerle dolup taşardı. James sahaya girdiğinde bu istekli kalabalığı görmekten, onların neşeli çığlıklarını duymaktan zevk duydu. Öğrenciler yerlerini alır almaz birbirlerine laf atmaya başlamışlardı bile. Öğretmenler genellikle kendi binalarına adanmış bir şekilde anons kulübesinin yakınlarında oturuyorlardı. James Gryffindorların bölümüne girdiği anda sağında Bakanlık memurları, solunda Alma Aleron delegeleriyle birlikte oturan babasına gördü. Harry de James'i gördü ve huzurla el salladı. James ona ulaştığında Harry ona bir yer açabilmek için çevresindeki herkesi yerinden oynatmıştı. James herkesten özür diledi fakat Miss Sacarhina'nın suni gülümsemesinin altında sinirlendiğini bilmekten zevk alıyordu.

"Evet, söylediğim gibi biz de Amerika'da Quidditch oynuyoruz," dedi Profesör Franklyn Harry'e, sesini kalabalığın gürültüsü yüzünden duyurmakta zorlanıyor gibiydi. "Ama nedense Swivenhodge, Quadkap ve süpürge yarışmaları kadar popüler değil. Yine de bu sene dünya kupasında takımımız epey iddialı görünüyor, ya da ben öyle duydum. Ama bundan şüpheliyim."

James kimlerin geldiğini ve izlenimlerini görmek için Amerikalılara göz attı. Madam Delacroix sıranın en sonunda ifadesiz bir suratla elleri sanki kahverengi bir topu andırırcasına önünde bağlanmış bir şekilde oturuyordu. Profesör Jackson James'e baktı ve saygıyla başını salladı. Öbür seferin aksine bu sefer siyah deri çantasına bacalarının arasında sıkı sıkıya kenetlenmişti. Profesör Franklyn cübbesinin altına beyaz bir kazak giymiş, boynuna bir fular takmış ve kare gözlükleriyle neşe saçıyordu.

"Ralph nerede?" dedi Harry. "Bu akşam beraber değil miydiniz?"

James babasından gözlerini kaçırmaya çalışarak geveledi.

"Ah! Başlıyor!" dedi Franklyn geriye yaslanıp izlemeye koyularak.

Gryffindor takımı kendi bölgelerinden kırmızı formalar içerisinde sanki her bir oyuncu bayraklarını sırtlarına dolamışlarcasına azametle çıktılar.

"İlk olarak kaptanları Justin Kennely ile Gryffindor takımı sahada yerlerini alıyorlar." Damien Damascus'un sesi anons klubesinden yayılıyordu.

Takım bir G harfi oluşturacak şekilde dizildiler ve süpürgelerine asıldılar. Ve sonra her bir oyuncu farklı akrobatik hareketler yaparak bu şekli bozup P harfine benzettiler. Tüm oyuncular artık süpürgelerine tamamen asılmışlardı, Harry James'e bakıp gülümsedi. Gryffindor sıraları ayaklanmıştı ve James tepkisini görebilmek için Harry'e baktı. Heyecanlı bir şekilde el salladı, hemen ayaklanmaya hazır görünüyordu.

"Kraliçenin şova çıktığını sanırsın." Dediğini duydu Harry'nin.

"Ve şimdi de Rawenclaw Takımı!" diye bağırdı Damien, sesi sahada yankılanıyordu. "Geçen senenin şampiyonu, kaptanları Gennifer Tellus ile geliyorlar."

Rawenclaw takımı sahaya adımını atar atmaz havai fişekler gibi fırladılar. Her bir oyuncu farklı bir yöne uçuyorlardı ve gözle görülemeyen bir hızla Quaffle'ı birbirlerine veriyorlardı. Etrafta spiraller oluşturdukları birkaç dakikadan sonra birdenbire sahanın merkezine gelip durdular. Ardından staddaki herkesin görebileceği bir şekilde dizildiler. Her oyuncu sağ kolunu kaldırdı ve çemberin merkezinde Gennifer Tellus Quaffle'ı kaldırdı. Rawenclawların olduğu bölmeden neşeli çığlıklar duyuluyordu, diğer taraflardan ise saygı ve hayranlık dolu sesler yükseliyordu.

Sonunda Justin ve Gennifer takımlarını arkalarına alarak sahanın ortasındaki çembere uçtular ve birbirlerini selamladılar. Onların arasında ve çemberin merkezinde ise resmi cübbesiyle Cabriel Ridcully kolunun altında Quaffle'ı tutuyordu ve ayağı yerdeki kutunun üzerindeydi.

“Sorunsuz bir maç görmek istiyorum!” diye seslendi tüm oyunculara. “Kaptanlar hazır mı? Takımlar yerlerini aldı mı? O zamaaaan...” Quaffle'ı serbest bıraktı. “Başlıyoruz!”

Ridcully Quaffle'ı serbest bıraktı ve ayağını kutunun üzerinden çekti. Kutu açıldı ve içinden iki Bludger ile Snitch çıktı. Dört topun hepsi oyuncularla birlikte havaya fırladı. Stad birden coştı ve çığlıklar yükseldi.

James Rawenclaw oyuncuları arasında Zane'i aramaya koyuldu. Ne de olsa o sarı saçlarını o kadar mavi cübbenin arasında ayırt etmek o kadar da zor değildi. Oyuncular arasından süzüldü, dalışa geçti ve gurubun arasında dolanan Bludger'a vurdu. Bludger hedefini şaşırmişti çünkü Noah'a çarpmış ve onu başka bir tarafa yönlendirmişti. Stadın bir kısmı memnuniyetle bir kısmı ise hüsrana bağırıyordu.

Hava yaz akşamı için biraz fazla boğucuydu. Güneşin batışı seyircilere de oyunculara da olduğu gibi yansıyor. Sahada her iki takımda dinlenmek üzere köşelerine çekilmişlerdi. Normalde dinlenme isteği için takımdaki oyunculardan birisi asasıyla uyarı verirdi. Takımdakilerden biri kovadaki suyu bükerek, otuz ayak yüksekliğe kadar sıçramasını sağlardı. Kalabalık bu her gerçekleştiğinde memnuniyetle gülüyor, ıslanan oyuncunun saçlarındaki suyu etrafa sıçratmasını izlerdi.

İlk başta Gryffindor önde gidiyor gibiydi, fakat güneş battıkça Rawenclaw takımı kendini göstermeye başladı. Maç gittikçe kızışıyor, Rawenclaw takımı aradaki farkı gittikçe açıyordu. James Snitch'i bulmak umuduyla o arayıcıları takip ediyor ama altın topun izine bile rastlamıyordu. Sonra yine bakındığı sırada Hufflepuff bölmesinin yakınlarında bir yerlerde bir parıltı gördü. James öncelikle yanıldığını sandı ve tekrar baktı, fakat oradaydı. Rawenclaw takımın arayıcısı çoktan görmüştü bile. James Gryffindor takımın arayıcısı Noah'a seslenmeye, yerini işaret etmeye çalışıyordu. Noah süpürgesini etrafı ararcasına döndürdü. Noah kendine doğru gelen Bludger'ın arkasından onu gördü.

Snitch Rawenclaw arayıcısının yanından geçti. Arayıcı onu yakalamaya çalışırken neredeyse süpürgesinden düşüyordu. Ted, Bludgerlardan birini ona doğru gönderdi, ne yazık ki sarsılmasına rağmen yönünden sapmamıştı.

Kalabalık olan bitene kilitlenmişti. Ve sonra James kalabalığın arasında, maç başladığından beri ilk kez bir şeyi fark etti.

Muggle kaçak yerde, Rawenclaw dinlenme bölgesinde duruyordu. James gözlerine inanamıyordu ama sırtında sanki onlardan biriymiş gibi gösteren cübbesiyle orada şaşkın ve hayranlıkla karışık bir ifadeyle dikiliyordu. Gözünün üzerinde bir şey tutuyordu. Ve James bunun Muggle yapımı bir kamera olduğunu anladı. Maçı kameraya alıyordu James, bakışlarını Muggle'dan mutlu bir şekilde maçın sonunu bağırarak izleyen babasına çevirdi. Harry'nin cübbesini çekiştirdi ve ona bağırmağa başladı.

"Baba! Baba, aşağıda biri var!" ayakta duran seyircilerin arasından Quidditch sahasındaki o bölmeği göstermeye çalışıyordu.

Harry gülümseyerek James'e baktı, hala duymaya çalışıyordu. "Ne!" diye bağırdı James'e gülümseyerek.

"Aşağıda!" diye bağırdı James işaret ederek. "Burada olmaması gerekiyor! O bir Muggle! Onu burada daha önce de görmüştüm!"

Harry'nin yüz ifadesi hemen değişti. Gülümsemesi soldu. Ayağa kalktı ve sahayı taramaya başladı. James de onun gibi kalkmış ve bu istenmeyen Muggle misafiri arıyordu. Onun gittiğinden ve aptal konumuna düşeceğine neredeyse emindi ama adam hala oradaydı ve yukarı bakıyordu. Kameranı indirdiğini ördü James. Kamera sağ elinden sarkıyordu. James daha yakından baktı ve kolunun üst kesiminde yaralandı olduğunu gördü, aynısından yüzünde de iki tane vardı. Cam pencereden onu dışarı ittiğinde yaralanmış olmalıydı, ama bu onu geri gelmekten alı koymamıştı.

Harry Amerikalı delegelere çarpıyor, kibarca özür diliyor ve aceleyle merdivenlere gidiyordu. James yetişmekte zorlanarak takip ediyordu. Birlikte ikişer basamak atlayarak inmeye başladılar. James babasının şu anda tamamen seherbaz modunda olduğunu fark etti, aslında düşünmüyor, içgüdüleriyle hareket ediyordu. Üzüntü, öfke ya da paniğin zerresi yoktu sadece durdurulamazlık ve iş vardı. Oyun sona erdiğinde Harry de James arkasında sahaya ulaşmıştı. Birden bire insanlar yıldırım gibi sahaya akın etmeye başladılar. Dinlenmekte olan oyuncular da boş kovaları toplamaya koyuldular. Takımlar tohum taneleri gibi sahaya iniyorlardı. Cabe Ridcully merkez çizgisine doğru ilerliyor ve asasıyla topları çağırıyordu. Harry James'le birlikte adamı ördükleri yere doğru gidiyordu, fakat şimdi orada değildi.

Sahada çok fazla insan, gürültü ve karmaşa vardı. James adamın kaçabilmesi için yüzlerce yol olduğunu, bir tepeciğin gölgesinde yahut sahanın dışındaki ağaçlıklarda olabileceğini biliyordu.

Harry adamı gördükleri noktaya kadar hiç durmadı. Adamın görüş açısından nerelere gidebileceğini görmek için etrafına bakıyordu.

“Orada!” diye işaret etti. James baktığında Rawenclaw’ların giriş noktasını gördü. “Ya da orada veya burada.” Yarı James’e yarı kendine konuşuyor gibiydi. Önce Hufflepuff ve Slytherin bölgelerinin arasını sonra da ihtiyaç bölmelerini işaret etmişti. “Muhtemelen çıkış olmadığını bildiğinden ihtiyaç kabinin seçmemiştir. Ama yine de saklanmak ve düşünmek için ideal bir yer. Stad çıkışları ona çok zaman kaybettirir. Hayır, o zaman öteki tarafı tercih etmiştir. İki dakika oldu değil mi James?”

James gözleri şaşkınlıktan açılmış bir şekilde babasına baktı. “E-evet.”

“Müdireye ördüklerimizi anlat ve Titus’a beş dakika içinde benimle yol ağzında buluşmasını söyle. Koşma, henüz ne olduğunu bilmiyoruz ve kargaşa yaratmamalıyız. Sadece hızlı ol ve dediklerimi yap. Tamam mı?”

James onayladı ve koşmamaya çalışarak babasıyla geldikleri yoldan geri döndü. Daha maçı kimin kazandığını bile bilmiyordu, kalabalığın arasından merdivenleri çıkmaya çalışırken babasının ona ne kadar çok güvendiğini fark etti. Aklının bir köşesinde babasının ona inanmayacağına hatta dalga geçeceğine inanmıştı. Ama bir yandan da babasının ona kendinden çok güvendiği umuduna tutunmuştu. Harry herhangi bir soru sormamış, en ufak bir şüphe duymamış ve sahaya inip araştırmaya koyulmuştu. Elbette bu Seherbazların işiydi. Önce araştırır, sonra gerekli görürlerse soru sorarlardı. Yine de James babasının yalnızca onun sözlerine güvenerek yola koyulduğuna mutluydu.

Babasına olan güvenine rağmen adamın bu kadar çabuk kaçabilmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir şekilde babasının veya Titus’un, adamın nereye gittiğine dair bir iz bulamayacağına inanıyordu. Sonra James başladığı noktaya geri dönecek, elinde kanıt olarak gösterebileceği tek şey Quidditch sahasında kimsenin görmediği ama sadece onun gördüğü bir yabancı olacaktı.

Bunları düşünürken Titus Hardcastle’a ve guruba ulaşmıştı. Titus Harry’den gelen mesajı duyduğunda kibarca özür diledi ve cebindeki asasına asılarak merdivenlere doğru yöneldi.

McGonagall haşin bir ifadeyle, Miss Sacarhina ve Mr. Recreant ise şaşkınlığa benzer bir ifadeyle James'in babasıyla birlikte gördüğü adamla ilgili açıklamalarını dinlediler.

"Bir çeşit kamerası olduğunu söylemiştin değil mi yavrum?" diye sordu Sacarhina.

"Evet. Ondan daha önce de görmüştüm. Film yapmaya yarıyor. Maçı çekiyordu."

Sacarhina James'in inanmazlık olarak kabul ettiği bir ifadeyle Recreant'a baktı. Şaşırmamıştı ve aslında umursamıyordu. Daha çok McGonagall'in kendisine inanmasıyla ilgili kuşkuları vardı. Ona bu adamın kazara pencereden aşağı düşürdüğü adam olduğunu söyleyecekti ama Sacarhina'nın surat ifadesindeki bir şeyler bunun doğru zaman olmadığını ve ona özel olarak anlatması gerektiğini fısıldadı.

McGonagall'in önderliğinde Alma Aleronlar ve Bakanlık görevlileriyle birlikte merdivenlerden inerken maçın sonuçlarını öğrendi. Rawenclaw takımı kazanmıştı. Sinirli ve bozulmuş hissediyordu. Ama en azından Zane'in güzel bir akşam geçirdiğini hatırlamak içini rahatlatmıştı.

Kaleye giden yola eriştiklerinde McGonagall kenara geçip durdu.

"Sayın Profesörler ve misafirlerimiz, isterseniz kuleye dönebilirsiniz. Bu olayla bireysel olarak ilgilenmek istiyorum." Dedi ne bir şekilde ve araziye yöneldi. James onu takip ediyordu. Ona yetiştiğinde McGonagall arkasına döndü.

"Bunun bir birinci sınıfın işi olmadığını söylemem sanırım yersiz olurdu.." dedi, James en kötü cezaya razıydı, ama onu kuleye göndermesini istemiyordu." Seherbazlar babanın komutuyla yerlerini aldılar ve eminim o da burada olman gerektiğini söylemiştir. Miss Granger olmadan nasıl da bu kadar doğru yol aldığını merak ediyorum.."

James'in 'Miss Granger' olarak duyduğu kişinin şu anda soyadı 'Weasley' olan teyzesi Hermione olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı.

Müdürenin babasını, teyzesini ve dayısını belalı küçük çocuklar olarak gördüğü düşüncesi gülümsemesine neden oldu.

Hufflepuff ve Slytherin bölmelerinin kesiştiği noktaya geldiklerinde Harry ve Titus Hardcastle araştırmalarından yeni dönüyorlardı.

Önce McGonagall konuştu; "İz bulabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz." Dedi Harry. Hardcastle umutsuzca "Ayaz izlerini sürebilmek için çok kuru ve bir takım ya da köpek olmadan bu karanlıkta iz sürmek neredeyse imkansız."

"Müdire Hanım," dedi Harry ve James babasının hala Seherbaz modunda olduğunu anladı. "Çevrede genel bir arama yapmamıza izin verir miydiniz? Sizin seçtiğiniz bir ekibin de yardımını alabiliriz."

"Bunun gerçekten bu kadar tehlikeli olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu Müdire Harry'e cevap vermeden önce.

Harry ellerini çırpı. "Yeterli bilgi olmadan bir şey söylemek yanlış olur. Ama o adam öğrenci olmak için çok yaşlıydı ve onu herhangi bir yerden tanımıyorum. Bekleme noktasındakilerden birinin cübbesini sadece bizi yanıltmak için giyiyordu ve eğer herkesten saklanmıyorsa bile illkaki sakladığı bir şeyler vardı. Ve James baba bu adamı daha önce de gördüğünü söyledi."

Herkes James'e baktı. "Bu sabah size bahsettiğim adam, efendim." Diye açıkladı James müdireye dönerek. "Eminim. Kolunda ve yüzünde yara bantları vardı. Bence onu pencereden dışarı ittiğimde yaralandı."

"İlginç bir hikaye olduğunu tahmin etmişim." Diye mırıldandı Harry gülümsemesini gizleyerek.

"Ama siz de biliyorsunuz ki Mr. Potter, Mr. Hardcastle," dedi McGonagall yetişkinlere dönerek. "Hiç kimsenin okulun koruma duvarlarını aşması mümkün değil. Gördüğünüz kişinin girişine bir şekilde izin verilmiş olmalı, aksi takdirde..."

"Haklısın Minerva." Dedi Harry. "Ama gördüğümüz adam hiç de izinli gibi davranmıyordu. Ve soru şu ki eğer içeri girme izni varsa bunu kim ve nasıl yaptı. En çok kafa karıştırıcı olanlar bunlar fakat bunları cevaplayabilmek için tek umudumuz bir an önce çevrede bir arama başlatmak."

McGonagall ve Harry'nin bakışları kesişti ve onayladı sonra daha kesin bir şekilde "Elbette, kime ihtiyacınız var?"

"Başlangıç olarak Hagrid'i istiyorum. Kimse buraları onun kadar iyi bilmiyor ve elbette Trife'yi istiyorum. Üç guruba ayrılacağız. Hagrid ve Trife benimle birlikte yasak ormana, Titus ve diğer takımlarda gölün kenarındaki koruma duvarının yakınlarını araştıracaklar. Bir iz bulabilmek için daha çok kişiye ihtiyacımız var. Bu akşam Neville'nin burada olmaması çok kötü."

"Onu geri çağırabiliriz." Diye yorumladı Hardcastle.

Harry kafasını salladı. "Buna gerek olacağını sanmıyorum. Tek bir kişiyi arıyoruz ve muhtemelen bir Muggle. İhtiyacımız olan iz sürmeyi bilen birkaç kişi o kadar. Teddy Lupin ve sen James?"

James çok mutlu görünmemeyi deniyordu ama gururla kabarıyordu. Aşırı bir heyecan göstermekten ziyade güvenilir ve duru bir ifadeyle onaylamayı denedi.

"Okulda şu andan hiç Hipogrif var mı?" diye sordu Titus. "Kuş bakışı bir görüş hiç fena olmazdı. Eğer adam daha önce buralarda bulunduyorsa bir yerlerde kamp yapıyor olmalı."

"Hayır, şu anda hiç yok. Ama testraller burada elbette."

Harry kafasını salladı. "Olmaz. Testraller sadece bir kişiyi taşıyabilir ve o da ben ve Titus kadar ağır olmamalı. Hagrid'den söz etmiyorum bile."

James hızlı düşünmeye çalışıyordu. "Ne kadar yüksekte olmak zorundasınız?"

Hardcastle James'e döndü. "Birkaç adam boyundan biraz fazla. Alanı kuş bakışı görebilecek kadar yüksek inceleme yapabilecek kadar yavaş olmalıyız. Bir fikrin mi var? Dökül bakalım evlat!"

"Devlere ne dersiniz?" James bir anlık duraksamadan sonra konuştu. Bunu aptalca bir fikir olmasından korkuyordu. Daha çok da babasının onu beraberinde götürdüğüne pişman olmasından endişeleniyordu. "Grawp burada ve ağaçlar kadar uzun kız arkadaşı da burada. Hagrid onun normal devlerden daha uzun olduğunu söylüyordu."

Hardcastle Harry'e baktı, ifadesi anlaşılmazdı. Harry düşünceli görünüyordu. "Hagrid ne kadar zamanda onları buraya getirebilir?" diye sordu Müdireye.

“Düşünmeye değer bir soru.” Dedi. “Hele de aramızda iki tane devin yaşadığına dair bir fikrim olmadığı düşünülürse. Hagrid’e bizzat ben gidip haber vereceğim.” James’e döndü. “Git ve Mr. Lupin’i buraya getir. Kimseye neler olduğundan bahsetme. İkinizde cübbe ve asarlarınızla birlikte on beş dakika içinde babanla Hagrid’in klubesinde buluşacaksınız. Benim kuleye dönüp misafirlerimizle ilgilenmem gerek.”

“Ve James,” dedi Harry gülümseyerek “İşte şimdi koşabilirsin.”

James ortak salona geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Ted’i bulduğunda Quidditch formasını çıkarmamıştı ve diğer oyuncularla muhabbet ediyordu.

“Ted, buraya gel!” dedi James kendini zorlayarak. “Çok fazla zamanımız yok.”

“Odaya böyle girilmez.” Dedi Sabrina kanepeden James’e doğu dönerek. “İnsanlar başına bir şey geldiğini sanabilir.”

“Evet, öyleyim. Öyleyiz.” Dedi James dizlerinden destek almaya çalışarak. “Ama şu anda size söyleyemem. Şu an yasak. Şimdilik. Ama sen lazımsın Ted. Beş dakika içerisinde Hagrid’in klubesinde olmalıyız. Asa ve cübbelerimizle.”

Ted sezonun kaybedilen ilk maçını unuttuğuna mutlu ve her zaman maceraya hazır bir şekilde ayağa fırladı. “Evet, hepimiz bugünün bir gün geleceğini biliyorduk. Sonunda önsezilerim ve yeteneklerim kabul gördü. Emin olun bu macerada epey eğleneceğiz ve size ne olduğunu anlatacağız. Hadi James.”

Ted asasını cebine attı ve cübbesini üzerine geçirdi. Portreden geçtiklerinde James hala kendine gelememişti. Ted de çıktıktan sonra Sabrina arkalarından bağırdı. “Dönüşte daha çok kaymak birası getirmeyi unutmayın sayın kahramanlarımız.”

Giderken Zane’le karşılaştılar ve merdivenin diğer tarafından ona el salladı. Aşağıda onlarla buluşmak için yön değiştirmişti.

“Hey, Ted, ne oyundu ama!”

Ted oyunu hatırlayınca huzursuzlandı.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Zane, Ted ve James’e yetişmeye çalışarak.

“Macera ve ölümcül tehlike sanırım.” Diye cevapladı Ted. “Gelmek ister misin?”

“Evet. Plan nedir?”

“Hayır!” diye bağırdı James. “Özür dilerim ama bunu Ted’den başkası bilmemeli. Babam dedi ki –“

Zane’in alını kırıştı. “Baban mı? Harika! Ciddi Seherbaz işleri yani! Hadi ama! Dostun Zane olmadan Harry Potter maceralara atlayamazsın değil mi ama?”

James giriş salonunda durakladı. “Tamam! Bizle gel ama babam geri dönmeni isterse sesini çıkartmadan döneceksin. Tamam mı?”

“Yehuu!” diye bağırdı Zane ve çoktan önlerine geçmişti bile. “Hadi millet. Macera bizi bekliyor.”

Harry ve Titus diğer üçü vardıklarında kulübenin dışında asalarıyla aydınlatmış bekliyorlardı.

“Geldiğin için sağ ol Ted.” Dedi Harry metin bir ifadeyle. “Ve Zane, aslında beklenmeyen kişi.”

“Gelmesini ben söyledim Harry. Yeni olabilir ama canavar gibidir. İşe yarayabileceğini düşündüm.” Ted Zane’i inceliyordu. Zane pek de başarılı olamadan yüzündeki sırtma ifadesini silip ciddi olmayı denedi. Harry ikisini birden inceliyordu.

“Aslında sadece arama yapabilecek gözlere ihtiyacımız var. Zane’in de yeteri kadar gözü olduğuna göre yeterli demektir. Minerva’nın bir başka birinci sınıfı daha ormana götürdüğümüzü öğrenmemesini umalım çünkü öğrenirse kanlı bir savaş çıkabilir. James neler olduğunu anlatmadı değil mi?”

Ted kafasını salladı. “Tek bir kelime bile. Sadece bunun çok gizli olduğunu söyledi o kadar.”

Harry James’e döndü. “Müdire hanım sana hiçbir şey söyleme demişti evlat.”

“söylemedim zaten.” Dedi James Ted’e dönerek. “Sadece ne yaptığımızı kimseye söyleyemeyeceğimizi söyledim.”

“İnsanları meraklandırmanın en iyi yolu bir şey sormamalarını istemektir James.” Harry sinirli görünmüyordu. Ayrıca eğleniyormuş gibi bir hali vardı.”Her neyse. Gremlinler herhangi bir karışıklığa sebep olmadan geri dönmüş oluruz. Değil mi, Ted?”

“Biz burada konuşurken onlar yataklarına girmişlerdir bile babalık.” Dedi Ted dalga geçercesine.

James ayaklarının altında hafif bir karıncalanma hissetmeye başlamıştı. Dakikalar sonra Hagrid’in Fang’dan sonra ki tek dostu Trife’nin havlamaları uzaktan uyulmaya başladı. Birkaç dakika sonra karanlıktan, ağaçların arasından her adımlarıyla yeri sallayan kocaman figürler belirmeye başladı. Trife, herhangi biri üstüne basarsa olabilecekleri düşünmeden onları takından takip ediyordu. Heyecanlı bir şekilde onlara doğru havlıyordu. Aslında pek de ciddiye almadan Hagrid Trife’ye sessiz olmasını söyledi.

“Grawp’ı getirmek kolaydı.” Dedi Hagrid ormandan çıkarken. “O hep yardımseverdir. Altın gibi bir kalbi vardır. Konuşmalarını düzeltiyor tabii. Ama kız arkadaşı...” Harry’e yaklaştıkça sanki bir sır veriyormuşçasına sesini alçalttı. “O Grawp kadar sosyal değil. Uyandırılmak da pek hoşuna gitmedi. Zaten söylediklerimizi de zor anlıyor ama en iyisi uğraşmaya devam etmek. Onunla biraz daha uğraşmamız gerekse bile eminim başaracaktır.”

James patlar uçlu kelekerleri yetiştiren Hagrid’in de aynı kişi olduğunu hatırlattı. Ve ejderhalarında çok cana yakın olduğu düşüncesi onu huzursuz etti. Hagrid’in canlıların tavırlarıyla ilgili ağzından çıkabilecek her kelime çok önemliydi. Ağaçların arasından çıkınca herkes devlere doğru döndü. İlk önce asanın ışığına bakarak gülümseyen Grawp çıktı. Harry’e el sallıyordu.

“Merhaba, Harry.” Sesi derinden geliyordu. James bu sözlerin taşıdığı anlamı vermediğini düşündü. “O nasıl? Hermay-nown---Her-mine-nin...”

Harry Grawp’ı çabalarından kurtardı. “Hermione iyi Grawp. Seni gördüğümü bilseydi selam söylememi dilerdi.”

Grawp hala sözcükleri kafasında bir yere oturtmaya çalışıyor gibiydi.

“Murhaba, Herme-nimminie...” o hala doğru teleffuz etmeye çalışırken arkasından dişi dev çıkageldi. James gelen devin heybeti karşısında korkudan titreyerek yutkundu. Çok uzundu ve bu nedenle de ormandan çıkarken ağaçları itelemek zorunda kalıyor, iteleyip devirdiklerininse üzerine basıyor ve onları parçalıyordu. Asanın ışığı neredeyse Grawp’ın boyu kadar bir noktaya yani onun yalnızca gövdesine kadar erişebiliyordu. Grawp’tan yavaş hareket ediyordu ve her hareketinde yer yerinden oynuyor, çevresindeki ağaçların yaprakları etrafa saçılıyordu.

“Gizlemesi çok güç.” Diye yorumladı Hardcastle yukarı doğru bakarak.

“Harry, Titus, James, Zane ve Ted,” diye yavaşça isimlerini sıraladı Hagrid. “Prechka’yla tanışın. Prechka bak burada arkadaşlar var.”

Prechka biraz aşağı eğildi ve bu sayede kafası az da olsa Grawp’inkine yaklaşmıştı. Hafif bir iniltide bulundu ve James bunun bile Hagrid’in kulübesinin camlarını parçalamaya yeteceğini düşündü. Harry asasının ışığını daha yukarı kaldırdı ve gülümsedi. “Prechka, Grawp ikinize de gelip bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi çok tutmayacağız diye umuyorum. Hagrid size ne yaptığımızı açıkladı değil mi?”

Grawp konuşmaya hazırlandı. “Harry bir adam arıyor. Grawp ve Prechka da ona yardım edecek.”

“Tam anlamıyla!” dedi Harry. Guruba dönerek, “Hagrid, sen Trife’yi al ve kokuyu takip edin. Gölün yakınlarında veya ormanda kokuyla bir iz bulabilecek misiniz bir kontrol edin. Eğer varsa kırmızı sinyali gönderin. Ted, sen ben ve Prechka ile birlikte ormana geliyorsun. Zane, James siz ikiniz de Titus’la birlikte gölün yakınlarındaki koruma duvarına gideceksiniz. Kaçağın kendisi kadar bıraktığı izleri de inceliyoruz bu nedenle kırılmış dalla, birikmiş yapraklara ve hendeklere dikkat edin. Ve tabii insana ait olabilecek şeyler de, kıyafet parçaları kâğıtlar ya da diğer şeyler. Herkes tamam mı?”

“Kimi arıyoruz Harry?” diye sordu Ted.

Harry yavaşça Prechka’ya doğru gidiyordu. “Bulduğumuz zaman anlayacağız.”

